

tillod jeg mig at rette en Henstilling, jeg kan sige en Advarsel, til den højtærede Kultusminister imod at fremsætte et saadant Forslag, som han den Gang antydede, at han vilde fremsætte. Jeg sagde den Gang, at jeg troede, at Fremsettelsen deraf vilde kunne gøre mere Skade end Gavn. Begivenhederne siden da have givet mig fuldkommen Ret. Nu er Sagen, som den højtærede Kultusminister har rejst den, løbet ud i det Forslag, der nu foreligger, og som jeg til min store Beklagelse hører, at den højtærede Kultusminister anbefaler os at vedtage, løbet ud i et Forslag, der indeholder Tilbageskridt, rene, klare Tilbageskridt fra den bestaaende Tilstand.

Den højtærede Kultusminister sagde nylig, at Forslaget, som det nu foreligger, dog vilde tage Fattighjælpsmærket bort fra Skolebespisningen. Jeg spørger da: Hvem har sat Fattighjælpsmærket paa Skolebespisningen? Det har den nuværende Kultusminister og hans Kollega, den nuværende Indenrigsminister. Det er Venstres Ministre, der have sat dette Fattighjælpsmærke paa Skolebespisningen i Modsætning til Højres tidligere Ministre. Jeg skal tillade mig at dokumentere dette. I 1899 afgav Folketingsudvalget om denne Sag en Beretning, og i denne Beretning findes aftrykt en Skrivelse fra daværende Indenrigsminister Bardenfleth. Skrivelsen er af 31te Januar 1899, og det af den, det kommer an paa, lyder saaledes: „I Tilfælde af, at Kommunens Tilskud til Friskolebørns Bepisning — efter Omstændighederne med vedkommende overordnede Myndigheds Samtykke — ydes en velgørende Forening, der ved Hjælp af saadant Tilskud samt sine øvrige, ad privat Vej tilvejebragte Midler foranstalter Bepisningen uden nærmere Kontrol fra Kommunalbestyrelsens Side, skønnes det ikke, at der vil kunne tillægges saadant Tilskud Fattighjælps Virkning over for Børnenes Forældre“. Det er det ene, som daværende Indenrigsminister Bardenfleth siger, at hvor der er Tale om fra Kommunens Side at yde Tilskud til private Bepisningsforeninger, kan det ikke skønnes, at der er Tale om Fattighjælp. Det var altsaa den daværende Højreministers Fortolkning. Hvad Spørgsmaalet om direkte Bepisning ved direkte kommunal Foranstaltning angaar, hedder det videre: „For saa vidt det ærede Udvalgs Forespørgsel ogsaa forudsætter en saadan Ordning, at Bepisningen af Skolebørnene sker for Kommunens egen Regning og ved dennes Foranstaltning, lader der sig ikke opstille nogen almindelig Re-

gel for Spørgsmaalets Besvarelse, idet denne maa blive afhængig af, hvorledes Bepisningen nærmere er ordnet i de enkelte Tilfælde.“ Altsaa selv om der er Tale om direkte kommunal Skolebespisning, vil Indenrigsminister Bardenfleth ikke erklære, at det er Fattighjælp. Han siger, at der kan ikke opstilles nogen bestemt Regel derfor, det kommer an paa, hvordan det ordnes. Jeg antager, at hans Mening har været den, som var den almindelige offentlige Mening paa det daværende Tidspunkt, at naar Skolebespisningen indgik som et Led i Undervisningen og saas fra et pædagogisk Synspunkt, kunde der ikke være Tale om at tildele den Fattighjælps Virkning. Altsaa i Januar 1899 havde vi en Indenrigsminister, som erklærede, at det Fattighjælpsmærke, som den nuværende Minister vil borttage ved denne Lov, findes slet ikke paa denne Sag. Her i Lovforslaget, som det foreligger, er der jo ikke Tale om Bepisning direkte ved Kommunens Foranstaltning; her er Tale om at yde Bidrag til private Foreninger. Den højtærede Minister siger: Dette Lovforslags Gennemførelse er nødvendigt, thi ellers er der et Fattighjælpsmærke paa Sagen. Daværende Indenrigsminister Bardenfleth erklærede den 31te Januar 1899, at der ikke var noget Fattighjælpsmærke paa en saadan Sag. Jeg spørger da: Hvem er det, der har anbragt Fattighjælpsmærket? Det har den nuværende Regering ved sin Fortolkning.

Hele denne Sags Historie er overordentlig interessant, men tillige overordentlig bedrøvelig. De erindre alle, at det var fra Socialdemokratiets Side, Sagen blev rejst for 4—5 Aar tilbage ved et Forslag, der gik ud paa at give Kommunerne en Pligt og en Hjælp fra Statens Side til at bispise sultne Skolebørn. Dette Forslag blev undergivet Behandling i Folketingets Udvalg, og der blev indsamlet en stor Statistik, som viste, at der virkelig var Trang til et saadant Forslag. Det blev konstateret, at 1,000 Friskolebørn overhovedet aldrig fik varm Mad. Det blev konstateret, at 6,000 Friskolebørn i hvert Fald højt hver anden Dag fik varm Mad. Det blev endelig fastslaaet, at en saadan Bepisning vilde komme til at omfatte ca. 50,000 Friskolebørn her i Landet. Denne Statistik blev indsamlet ved Henvendelse til Skolekommissionerne, der ingenlunde alle Vegne stillede sig velvilligt. Jeg tror, der var Skolekommissioner, der ikke en Gang holdt Møde om Sagen, men indsendte Besvarelserne paa det løse. Men trods det